

karol krupiak, 2:20

Pokój jest tak zatopiony w tym dymie tytoniu, że chyba utonął
Ciśnienie skacze, już nie jestem senny, wywała barometr
Niby te noce są nowe, a wydają się tak znajome
Gwiazdy wskazują nam drogę, ja chyba się trochę porobię
Jeszcze mnie zabraknie, ale wtedy, proszę, nie płacz
Potem się spotkamy pukając do bramy piekła (ha)
Zanim to nastąpi kilka płyt trafi na półki
Pocujemy zapach małej, płonącej bibułki
I na moim ciele pojawiają się nowe dziury, oh
Potem w ładnej głowie zobaczy moje koszmary
Moja symbolika będzie ozdabiała ściany, oh
Dwa iksy i nawias będą odwiedzały bary
Plany dawno płoną, a schemat jest rozjebany
Miałem Cię nosić na rękach, uciec za Reykjavik
Leżę sam na plaży, słyszę Twój głos jak syreny
Na to nie pomoże Xanax lub butelka Amareny
Może to za chwilę stanie się tak obojętne
A to było takie piękne, namiętne i wstrętne
Zabiję dla Ciebie, kłamię dla Ciebie
Skoczę dla Ciebie, piję za Ciebie
Dlaczego ja nie wiem, ja nie wiem
Ja nie wiem, ja nie wiem, ja nie wiem
Ja nie wiem, ja nie wiem, ja nie wiem

Łeb mnie boli, moje serce krwawi
Idę na dno, prawie jak Titanic
Widzę piekło, tak jak Alighieri
Ale cały czas dotykam ziemi
Piszę teksty i chodzę po klubach
Właśnie mija ta godzina druga
Ile dałbym, by stanąć na scenie
Że tak będzie, kurwa, mam nadzieję
Moja głowa to są wielkie zgliszcza
Moje serce - jedna, wielka blizna
Nawet nie wiem, czy potrafię kochać
Leżę w łóżku, trzęsę się po nocach
Ona pyta, co ja do niej czuję
Potem pyta, czy ja ją rozumiem
Tak, rozumiem, sam jestem po przejściach
Na zegarku po drugiej dwadzieścia

Kiedy wymiotuję, to jej chwyt za każdy włos
Kiedy wychodziła, wypalił się cały воск
Kiedy ładnie kłamię, wtedy łamię jej się głos
Kiedy nasze niebo zadało największy cios
A na kłacie ciągle czuję Twoje zimne dłonie
Bo melanz goni melanz, a nie ratuje co tonie, oh
Walka na dnie piekła - demon, moje alter ego
Dalej mnie przeraża to, że rozumiem Kartkiego
Nie kupiłem kwiatów, zobaczyła moje niebo
Ono było czarne - może rozumie dlaczego
Noc po końcu świata o drugiej dwadzieścia jeden
Nocnym autobusem opuszczałem starą ziemię
Chyba była zima, autobusu brudna szyba
Wtedy po raz pierwszy zobaczyłem Arlekina
Moja bluza była mocno przesiąknięta czystą
To przy barze powoduje, że jesteśmy blisko
Wtedy poznajemy horyzonty naszych pragnień
Lądujemy w bagnie, potem lądujemy na dnie
A tęczę zanikały jakby Atlantyda
Wtedy mogło się wydawać, że nie działa klima
Tylko gesty, tylko szepty, prawie pantomima
Mimo tego było widać, że w środku przeklinam
Na grobie zobaczę jedną, te jedyną frazę

"Śmierć mogła z nim wygrać dopiero za drugim razem" - ha, ha

Łeb mnie boli, moje serce krwawi
Idę na dno, prawie jak Titanic
Widzę piekło, tak jak Alighieri
Ale cały czas dotykam ziemi
Piszę teksty i chodzę po klubach
Właśnie mija ta godzina druga
Ile dałbym, by stanąć na scenie
Że tak będzie, kurwa, mam nadzieję
Moja głowa to są wielkie zgliszcza
Moje serce - jedna, wielka blizna
Nawet nie wiem, czy potrafię kochać
Leżę w łóżku, trzęsę się po nocach
Ona pyta, co ja do niej czuję
Potem pyta, czy ja ją rozumiem
Tak, rozumiem, sam jestem po przejściach
Na zegarku po drugiej dwadzieścia